

Story of Desert

เรื่องทิวา แห่งรัก

กันติมา อลิศครา

Story of Desert

เรื่องทิว ดาวอัยนัแห่งรัก

กันติมา อลีลศร

รุ่งทิวาแห่งรัก

แต่งโดย เก็นดึคา อัสึคธา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-7123-90-5

ราคา 250 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอนจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญวสนีย์ กอนจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	เสาวณี มาลาสุข สารีโรจน์ มาชธัญญ์
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	บุษกร กษมาทอง บุศิพร ธีรชาติ
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	ประไพพร ตรีสุวรรณ
พิมพ์ที่	ออฟฟิศ ครีเอทีฟ

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำปางเหนือ ชั้น 3 กรุงเทพมหานคร 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดทำจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บุ๊คส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำปางเหนือ ชั้น 3 กรุงเทพมหานคร 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สปรินท์คอมมิวนิตี จำกัด โทรสาร 08-1423-5373

โทร. 08-1423-5373

คำนำ

ซีรี่ย์ทะเลทรายแห่งรัก ได้รับแรงบันดาลใจมาจากผู้อ่านหลายๆ ท่าน ที่ต้องการอ่านนิยายแนวทะเลทรายแบบรวมนักเขียน และเป็นซีรี่ย์ยาว เพราะจะได้อ่านอย่างจุใจ โดยไม่ต้องรู้สึกขัดใจว่าทำไมนิยายที่ตัวเองชอบจบเร็วจัง อยากให้มีภาคต่อจังเลย เพราะยังติดใจในตัวละครอีกหลายๆ คู่อยู่ และนี่ก็คือความพยายามอย่างยิ่งยวดในการสร้างสรรค์ นิยายแบบครบทุกความต้องการของผู้อ่านทุกคน

ไม่ว่าจะเป็นนักเขียน ผู้อ่าน ตลอดถึงกองบก. ล้วนมีส่วนร่วมด้วยกันหมดทุกคน ในการสร้างสรรค์งานชิ้นนี้ มันยากที่จะเอาความต่างของนักเขียนมารวมกันเป็นหนึ่งเดียว แต่เราก็ทำสำเร็จ และนี่คืออีกหนึ่งความภูมิใจที่อยากนำเสนอให้นิยายทั้งสามเรื่องนี้ ที่มีทั้งรักโรแมนติก ซาบซึ้งกินใจ คอมเมดี้ ดราม่า รวมกันครบทุกรสชาติ

และหวังว่าซีรี่ย์ทะเลทรายแห่งรักนี้จะเป็นที่ถูกใจของผู้อ่านไม่มากก็น้อย และฝากเล่มต่อไปด้วยค่ะ สุดท้ายขอขอบคุณมิตรรักนักอ่านทุกคนที่อุดหนุนนิยายของกรีนมายด์ค่ะ

ด้วยรักจากใจ
สำนักพิมพ์กรีนมายด์

รุ่งทิวาแห่งรัก

ตะวันฉาย

บทที่ 1

ตัวอย่าง

สถานฝึกซ้อมเปิดโล่งรับไอแดดยามสายเข้ามาสู่ตัวพระราชวังหลวงแห่งฟารีท ทำให้ลำแสงอบอุ่นสอดผ่านมาตาม ผืนทรายสีทอง ต่ำ ว้าง สูงของเสนาธิการหนุ่ม นิ่งอยู่บนหลังม้าอย่างองอาจเคียงข้างกับเจ้าชายผู้สง่างาม ทั้งสองกำลังขี่ม้าแข่งกันอย่างไม่มีใครยอมใคร สุดท้ายการแข่งขันก็จบลงด้วยชัยชนะของเจ้าชายฮาซิม บิน อาหมัด อัล ฟารีท

“ฝ่ายบาท ยิงทรงม้าเก่งเหมือนเดิมนะพระเจ้าค่ะ”

ดวงเนตรคมตัวดมองตัวรอยยิ้มเพียงนิด ก่อนจะหัวเราะออกมาในลำคอ

“แต่ก็คงไม่เท่าเจ้าละมั้ง ซามีน” สิ้นคำชม วามสูงสง่าของเจ้าชายรัชทายาทแห่งฟารีทก็ตัวตกตาลงจากม้า เสนาธิการหนุ่มจึงลงจากม้าของตัวเองบ้าง แล้วเดินเข้าไปสนทนากันใกล้ๆ

“ช่วงนี้มีการตัดบ่อย พวกเราจำเป็นต้องฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอพระเจ้าค่ะ”
 ซามินตอบ พลังลอบแฝงลอมมาตัวไปรดเบาๆ

“มีเจ้าเป็นเสนาธิการ งานของข้าก็น้อยลงเยอะ ขอบใจนะซามิน” น้ำเสียง
 เหล่านั้นแฝงความชื่นชมและขอบคุณไว้อย่างเต็มเปี่ยม ซึ่งผู้ฟังก็นึกซาบซึ้งที่เจ้านาย
 ของเขามีแค่นี้ก็ถึงข้ารับใช้ที่ถวายงานมาหลายปี และสำหรับซามินแล้ว เจ้าชาย
 ฮาซิมก็เหมือนเป็นทั้งเพื่อนและเจ้านายที่เขายินดีสละชีพให้ได้ทุกเมื่อ ขอเพียงอีก
 ฝ่ายต้องการสิ่งใด ต่อให้ต้องบุกน้ำหรือลุยไฟ เขาก็ยินดีทั้งนั้น

มือหนาโบทไปมาอย่างไม่ค่อยใส่ใจ ก่อนจะเริ่มชวนสหยาของเขาไปนั่งพัก
 แต่ยังไม่ทันก้าวไปถึงจุดหมาย มาติดก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามารายงาน

“องค์อาหมัดต้องการพบฝ่าบาทพระเจ้าค่ะ ดอนนีรออยู่ที่ตำหนักหลวงแล้ว”

“วันรี...ขอบใจนะ” เจ้าชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ ก่อนจะหันไปสนทนา
 กับซามินที่ยืนรออยู่ข้างๆ “เห็นที่เราคงต้องคุยกันต่อครกหน้าแล้วละซามิน ข้าต้อง
 ไปแล้ว”

“ทูลลาพระเจ้าค่ะ” ซามินโค้งคำนับอย่างรวดเร็ว และเมื่อชายหนุ่มเมยหยงหน้าขึ้น
 อีกครั้งก็พบว่าเจ้านายของเขาจากไปแล้ว ดวงตาคมมอมจางสว่างของเจ้านาย
 ไปอย่างแปลกใจ พลังนึกสงสัยว่าอีกฝ่ายจะถูกเรียกตัวไปเข้าเฝ้าองค์อาหมัดด้วย
 เรื่องใดกัน แต่เขาก็มิได้ทุ่มทลความสนใจไปที่สิ่งนั้นนานนัก เพราะหัวใจของเขามี
 ภพของใครคนหนึ่งปรากฏขึ้นมาเสียก่อน

รอยยิ้มละมุนฉายออกมาทันทีเมื่อนึกถึงใครคนนั้น ทำให้มาลิดซึ่งกำลัง
 จะตามเสด็จเจ้าชายไปอดหันมาแสวงเสนาธิการหนุ่มไม่ได้

“ท่านซามิน มัวแต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว กำลังคิดถึงท่านหญิงที่ไหน
 อยู่ล่ะท่าน”

“ข้าไม่ได้คิดถึงใครซักหน่อย ไปละ” ซามินตอบข้างของอีกฝ่ายเบาๆ ก่อน
 จะยิ้มกว้างให้เป็นหน้าที่ของผู้ดูแลโรงม้าหลวง ส่วนตัวเขาก็รีบไปยังตำหนักของ
 องค์ราชินีมาลิกา ตามที่นัดกับใครบางคนไว้เมื่อวานนี้

ณ คำหนักขององศ์วานีมาลิกา

คำหนักงดงามร่วมวันด้วยบุปผาบานสะพรั่งที่พุ่งกระจายกลิ่นหอม ร่มบานในซุทธศตวรรษที่สี่สองคน ก้าวออกจากคำหนักพร้อมกับสนทนากันด้วยความสนุกสนาน ทานหญิงฟ้าวิสาห์ที่กำลังเล่าเรื่องสนุก ๆ ให้พี่สาวฟังหยุดเล่าทันที เมื่อหันไปเห็นบุรุษผู้หนึ่ง ยืนหลบอยู่หลังเสาหน้าคำหนัก

“คิดว่ายืนหลบอยู่ตรงนั้น เสาจะบังมิดหรือคะพี่ซามิน” ทานหญิงฟ้าวิสาห์ตะโกนถาม พร้อมกับหัวเราะตลกตลกเมื่อเห็นพี่สาวยืนเขินอยู่ข้าง ๆ เขมมมอย่างขำ ๆ ก่อนจะหันมาแฉงที่สาวบ้าง “ท่านพี่ก็ยืนเขินอยู่ที่นี่แหละ นิดก้นไว้แล้วก็เข้าไปหาเขาสี”

“ฟ้าวิสาห์! พุดแบบนี้ได้มั๊ย ไฉยวโรมามาได้ยินเข้า” ทานหญิงฟ้าวิสาห์หันไปตู่น้องสาวที่ยืนเขินอยู่ข้าง ๆ นึกอยากจะตีสองสาวนักที่ไม่ยอมทำตัวสงบเสถียรบ้าง ยืนโรมาได้ยินว่าเธอกับซามินนัดพบกัน อาจจะถูกมองไม่ดีก็ได้

“อายุอะไรกัน คนอื่นเขารู้กันหมดนั่นแหละ ว่าท่านพี่กับพี่ซามินนะระ...” ยิ่งเห็นพี่สาวเขิน ทานหญิงฟ้าวิสาห์ก็ยิ่งอยากแกล้ง อีกฝ่ายจึงรีบปิดปากน้องสาวทันที ก่อนจะถลึงตาใส่ ตราวานีน้องสาวตัวดียอมหยุดพุด เพราะสายตาของพี่สาวเริ่มจะตุจวิง ๆ แล้ว

“ห้ามพุดแบบนี้อีกนะ ไม่งั้นพี่จะฟ้องท่านพ่อ เรื่องที่เจ้าหนึ่เที่ยวเมื่อวันก่อน”

ทานหญิงฟ้าวิสาห์รีบพยักหน้าก้มหัวกัก ก่อนจะถูกปล่อยให้เป็นอิสระในเวลาต่อมา

“ตกลง ข้าจะไม่พุดแบบนี้แล้ว ท่านพี่ห้ามฟ้องท่านพ่อนะ” หญิงสาวเขย่าแขนพี่สาวไปมา พลังจ้องมองซามินที่เดินออกมาจากเบื้องหลังเสาและกำลังยืนขำด้วยสายตาดู ๆ

“เจ้าก็อย่าไปแกล้งนามเลยฟ้าวิสาห์ เตี่ยวาน้องสาวเจ้าม่อนขึ้นมา ต้องรักกันอีกนานเลย” ซามินส่ายคอกทำให้หญิงสาวซึ่งตั้งท่าจะตู่น้องสาวต่อเริ่มใจอ่อน

“ก็ได้ ๆ เจ้าก็อย่าพุดอะไรแบบนี้อีกแล้วกัน”

“เจ้าคะท่านหญิง ข้าไปก่อนดีกว่า ไม่อยากอยู่เป็นก้นขวางล่อ” ผู้เป็นน้องสาว ลากเสียงเรียกยาว ๆ พร้อมกับหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะจุดธูปเทียนใช้ต้นสนให้กลับไปด้วยกัน หญิงสาวหันมาโบกไม้โบกมือให้พี่สาว ก่อนจะยิ้มกับเสนาธิการหนุ่มว่า “ฝากดูแลพี่วีรดาด้วยนะละ พี่ชามิน”

ชายหนุ่มโบกมือตอบ พลางทอดสายตามรดม้ที่เคลื่อนออกไปจากหน้าตำหนัก เขายังคงยิ้มให้น้องสาวของตนรัก แม้ว่าเธอจะจากไปแล้ว แต่เมื่ออยู่กันตามลำพังกับพี่วีรดา เขากลับไม่กล้าหันมาสบตาตนรักแบบที่ทักกับพี่วีรดาเมื่อครั้ง

ชามินนึกแปลกใจว่าทำไมกับพี่วีรดาที่มีใบหน้าเหมือนกับพี่วีรดาทุกอย่าง เพราะทั้งคู่เป็นฝาแฝดกัน เขาจึงกล้าที่จะคุยหรือเล่นกับเธอได้ แต่กับพี่วีรดาที่เป็นตนรักกันแท้ ๆ กลับไม่กล้าทำตัวสนิทสนมด้วย

ชายหนุ่มขำในใจ ก่อนจะสรุปว่าเวลาอยู่กับตนรัก เขาอาจจะเป็นคนที่ไม่กล้าแสดงออกเลยก็เป็นได้ ส่วนท่านหญิงพี่วีรดาเองก็คงเป็นจนทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน จึงได้แต่ชวนคุย เพื่อไม่ให้บรรยากาศในเวลานี้อึดอัดเกินไป

“พี่ชามินมาเร็วจังเลยนะละ ไหนว่าวันนี้ต้องไปเข้าเฝ้าเจ้าชายไม”

“พอดีต้องถืออาหมัดเรียกเจ้าชายไปเฝ้า พี่ก็เลยว่าง พอทำมาทุกอย่างเสร็จก็รีบมาหาเจ้าเลย” ชามินบอกยิ้ม ๆ ก่อนจะเดินตามหญิงสาวออกไปจากตำหนักของตนครู่หนึ่ง หญิงสาวลอบยิ้มด้วยความดีใจที่เขาเห็นเธอเป็นสิ่งสำคัญไม่แพ้งาน และทุกครั้งที่ว่าง เขาก็จะหุ่บเวลาที่เหลือให้เธอเสมอ ทำให้ตนทั้ง สองรักและผูกพันกันมากยิ่งขึ้น แม้จะไม่ถ่ายทอดออกมาทางคำพูด แต่ตนทั้ง สองก็สัมผัสความรู้สึกที่มีต่อกันได้จากภกษาใจ

“น่าดีใจจังเลยนะละ ที่พี่ชามินเห็นความสำคัญของข้า แต่ก็ไม่ว่าจะเห็นความสำคัญกันแต่ตอนนี้หรือเปล่า”

“ใช่...คนดี” ชามินครึ่งโหล่มนให้หันมาสบตา ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ไม่ว่าตอนนี้หรือตอนไหน ๆ พี่วีรดาของพี่ก็ยังมีสำคัญเสมอ”

“ให้จริงเถอะค่ะ ข้ากลัวว่าพี่จะเปลี่ยนใจ ถ้าไปเจอหญิงงามที่อื่น” พี่วีรดา ยิ้มหวาน ขณะที่ดวงตาคมสวยจ้องเขาอย่างเอาจริงเอาจัง

“ไม่มีหรอก พี่จะมีเจ้าคนเดียวเท่านั้น...สัญญา” ซามินตอบก่อนจะฉวยโอกาสที่เจ้าของร่างบางผล่อ จมพิศย่นย่นที่หน้าผากมน ทำให้หญิงสาว ตัวแฉิม ที่อด้วย ความเขิน ส่วนชายหนุ่มก็ผล่จากการจุ่มพิศท่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นพร้อมกับ กล่าวว่

“ไหนๆ ก็ออกมาเจอกันแล้ว ไปเที่ยวด้วยกันนะ” ซามินไม่เคยรอคำตอบที่ ความฟารีตาเลยสักครั้ง และคราวนี้ก็เหมือนกัน เมื่อเขาถามเสร็จก็รีบจูงคนรักไป หันทีโดยไม่รอฟังคำตอบ เพราะรู้ว่าฟารีตาเองก็อยากจะทำตามลำพังเช่นกัน หญิงสาวลอบมองชายคนรักด้วยรอยยิ้ม แม้จะใจสั้นทุกครั้งยามอยู่ใกล้ แต่ เธอก็ไม่อาจปฏิเสธหัวใจที่ติดถึงและอยากชิดใกล้ชายผู้นี้ได้เลยสักครั้ง

“พี่ซามินคะ พี่กำลังจะทำให้ชีวิตของหัวใจของตัวเองออกจากพี่ไม่ได้ พี่รู้นั่ง หรือเปล่า”

ประตูไม้บานใหญ่ซึ่งแกะสลักด้วยลวดลายงดงามถูกเปิดออกด้วยมือของ เจ้าชายรัชทายาทแห่งฟารีท วันนี้เขาอยู่ในอารมณ์ที่ค่อนข้างดี เพราะได้ไปขี่ม้าเล่น กับเพื่อนรักอย่างซามินมาแล้ว ทว่าการเรียกตัวให้เข้าพบเป็นการด่วนขององค์อาหมัด ผู้เป็นบิดา ก็ทำให้เจ้าชายแปลกใจไม่น้อย

“รู้มั๊ยว่าท่านพ่อมีเรื่องด่วนอะไร” เขาหันไปถามมาลิตด้วยท่าที่เรียบๆ ซึ่ง อีกฝ่ายยังไม่ทันจะตอบคำถาม องค์อาหมัดก็ขัดขึ้นกลางคัน

“ถ้ามีอะไรอยากปรึกษามา ฟอสซิอาซิม เจ้าจะไปถามมาลิตทำไมกัน” ผู้เป็นบิดา ก้าวผ่านค่านักออกมายังห้องนั่งเล่น ก่อนพาตัวเองไปนั่งที่ชุดรับแขกซึ่ง ต้องอยู่ มุมห้อง มาลิตรีบคำนับแล้วลอยจากออกไปหันทีโดยไม่รู้ว่าเจ้าชาย ส่วนเจ้าชาย อาซิมก็รีบโค้งคำนับ แล้วไปนั่งข้างบิดาด้วยความสงสัย

“ท่านพ่อเรียกหาลูกหรือพระเจ้าค่ะ”

“ใช่ พ่อมีเรื่องสำคัญที่อยากจะบอกเจ้า” องค์อาหมัดเริ่มมีสีหน้าเครียดขึ้น ขณะสนทนากับโอรส ทำให้อีกฝ่ายค่อนข้างแปลกใจที่บิดามีท่าที่แปลกไปจึงรีบ ถาม เมื่อบิดาบอกถึงจุดประสงค์ที่เรียกตัวเขามาแล้ว เจ้าชายอาซิมก็ยิ่งเครียดและ

รีบพูดต่อทันที

"ลูกยังไม่คิดจะแต่งงานพระเจ้าค่ะ ตอนนี้ชีวิตลูกก็สุขสบายดีทุกอย่าง จึงไม่เคยคิดไปไกลถึงขนาดนั้น"

"แต่เจ้าน่าจะคิดได้แล้วนะฮาจิเมะ เจ้าเป็นรัชทายาทแห่งฟาริทก็ควรจะมีชายาได้แล้ว เพราะในอนาคตนางก็จะเป็นราชินีเคียงข้างเจ้าต่อไป"

"แล้วท่านแม่ล่ะพระเจ้าค่ะ" เขารีบถามถึงองค์ราชินีมาลิกา เพราะเขาเข้าใจว่ามารดาน่าจะอยู่ข้างเขาดั่งเช่นทุกครั้ง แต่เมื่อชายหนุ่มอดใจรอให้มารดามาร่วมวงสนทนาอีกคน คำตอบกลับไม่เป็นดังหวัง แทนที่เขาจะได้อีกหนึ่งเสียงเพื่อคัดค้าน กลับกลายเป็นว่าเป็นอีกเสียงที่สนับสนุนความต้องการของบิดาไปเสียนี่

"แม่เห็นด้วยนะลูก เจ้าน่าจะมีชายาสักคน แม่กับพ่อของเจ้าจะได้ยิ้มหลานเร็ว ๆ ใจ" องค์ราชินีส่ายหัว ก่อนจะปลดปล่อยไอโรสสุดที่รัก "การแต่งงานไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรเลย เจ้าอย่าขัดท่านพ่อเลยนะ"

"การจะมีชายา ซึ่งจะเป็นองค์ราชินีในอนาคตควรจะใช้เวลาไตร่ตรองหาผู้เหมาะสมมิใช่หรือพระเจ้าค่ะ"

"แม่มองไว้ให้แล้ว...ท่านหญิงฟาริธา บุตรีของท่านเสนาบดีกลาโหมไต่ลูกแม่พบกับนางบ่อย ๆ รู้ว่านางเป็นคนที่มีทั้งกิริยาและมารยาท นางมีทั้งความงดงามและเฉลียวฉลาดเหมาะสมกับลูกของแม่ที่สุด เจ้าเองก็เคยพบนางมาบ้างแล้วนี่... จำได้ไหม" ผู้เป็นมารดาอึ้งน้อยอึ้งใหญ่ เมื่อนึกถึงท่านหญิงฟาริธาผู้งามพร้อมด้วยกิริยาและมารยาทซึ่งเหมาะสมกับตำแหน่งองค์ราชินีในอนาคตเป็นอย่างยิ่ง

"แต่ว่า...ลูกยังไม่พร้อม ถ้ายังไม่เราค่อยพูดกันวันหลัง ได้มัยพระเจ้าค่ะ" เจ้าชายฮาจิเมะรีบบอก ใจเขาไม่เคยคิดเรื่องแต่งงานมาก่อน ยิ่งการแต่งงานโดยปราศจากรักเช่นนี้ด้วยแล้ว เขาก็ยิ่งไม่ต้องการ

"ไม่ได้! ฮาจิเมะ เจ้าควรจะทำเรื่องที่สมควรทำได้แล้ว อย่ามัวบ่บายเบี่ยงเลย คนที่แม่เจ้ามองหามาให้ก็เป็นคนที่ดีพร้อมทุกอย่าง เจ้าจะต้องตัดสินใจประกันพรุ่งนี้ไปหรือไม่"

"ท่านพ่อ...ทำไมต้องบังคับลูกด้วย" เจ้าชายรัชทายาทแห่งฟาริทเริ่มจะเถียง

กลับ แต่องค์วานีก็รีบยื่นไว้ ก่อนที่ทั้งสองพ่อลูกจะปะทะคารมกัน

“เจ้าจะเรียกว่ามันดับหรืออะไรก็ตาม แต่ยังไม่พอก็เห็นด้วยว่าเจ้าต้องแต่งงานกับคนที่แม่เจ้าหามาให้” องค์อาหมัดควาดโอรส แม้จะรักฮาซิมมากแค่ไหน แต่ราชวงศ์ของเขาก็จำเป็นต้องมีทายาทเพื่อความมั่นคงของแว่น ซึ่งเขาจะไม่มีวันยอมใจอ่อนเพราะความรักเด็ดขาด

“ใจเย็นก่อนนะลูก ท่านพ่อหวังดีกับเจ้า ถึงได้พูดเช่นนั้น ถ้ายังไรเราค่อยคุยกันอีกครั้งก็ได้ วันนี้เจ้ากลับไปพักผ่อนก่อน”

“พระเจ้าค่ะ” เจ้าชายฮาซิมรีบกลับไปตามคำสั่งของมารดา เพราะรู้ว่าตอนนี้บิดากำลังโมโหและเขาก็คงอธิบายอะไรตอนนี้ไม่ได้ด้วย สิ่งที่ทำได้ก็คงมีแต่กลับไปตั้งหลักที่ตำหนักก่อน

“มาติกา ลูกสาวของเจ้าสิ ทำไมชอบเถียงข้าอยู่เรื่อย สิ่งอะไรก็ไม่เคยได้ตั้งใจ” องค์อาหมัดปรับทุกข์กับวานีดูใจ

“แหม...ก็ลูกของเราขี้แงอยู่ประเดี๋ยวก็โตได้แล้วไม่ได้ยอมทำตามใจพ่อแม่ง่ายๆ แต่ข้าฝ่าบาททรงยืนยัน ฮาซิมก็คงไม่กล้าขัดหรอก” องค์วานีเอ่ยบอกอย่างยิ้มๆ ก่อนจะหันไปสั่งการนางกำนัลให้ไปเรียกตัวท่านเสนาบดีกลาโหมมาเข้าเฝ้า เพื่อคุยถึงเรื่องการอภิเษกสมรส “ถ้ายังไรเราลองคุยกับท่านเสนาบดีก่อนนะเพคะ ถ้าทนายฝ่ายหญิงตอบตกลง ก็คงไม่ยาก”

“อืม...เอาอย่างนั้นก็ได้อีก แต่ข้าว่าไม่มีปัญหาหรอก” องค์อาหมัดเอ่ยบอกก่อนจะเอนหลัง พิงกับเก้าอี้ พลงนึกถึงคำพูดที่จะคุยกับเสนาบดีกลาโหมซึ่งกำลังจะมาพบในไม่ช้า

เจ้าชายฮาซิมเดินสวนกับเสนาบดีกลาโหมที่อุทยาน ตอนแรกก็นึกแปลกใจว่าอีกฝ่ายมาที่ตำหนักหลวงทำไม แต่เพียงไม่นานก็นึกออก เพราะคงจะหนีไม่พ้นเรื่องที่ทำให้เขากลุ่มใจอยู่ตอนนี้แน่ เสนาบดีวัยกลางคนเดินเข้ามาทักทาย แล้วโค้งคำนับเต็มพิธีการ เจ้าชายจึงยิ้มรับอย่างไม่ค่อยสนใจ

“ฝ่าบาทมีเรื่องไม่สบายพระทัยหรือพระเจ้าค่ะ”

“ก็นิดหน่อยนะท่านเสนาบดี แต่ท่านไม่ต้องสนใจหรอก นี่คงมาพบท่านพอสิ้นนะ”

“พระเจ้าค่ะ ทรงเรียกตัวมาเป็นการด่วนแบบนี้ไม่ว่ามีเรื่องอะไร” อัจจาจีตอบอย่างสำรวม ก่อนจะหันไปมองมาลิตที่เดินตามเจ้าชายออกมาจากตำแหน่ง

“ท่านอัจจาจี องค์อาหมัดเรียกท่านเข้าเฝ้าเดี๋ยวนี้เลยครับ”

“ขอบใจนะมาลิต” ชายกลางคนยิ้มให้คนสนิทของเจ้าชายหนุ่ม ก่อนจะหันมาโค้งคำนับอีกครั้ง “กระหม่อมขอตัวก่อนพระเจ้าค่ะ”

“ตามสบายเถอะ ข้าเองก็อยากกลับไปพักผ่อนแล้ว” เจ้าชายฮาซิมรีบตัดบทเพราะไม่อยากให้ใครเห็นความหุดหิดและว่าวุ่นใจของเขา ชายหนุ่มรีบจากไปทันทีพร้อมกับมาลิตที่ติดตามไปอย่างเป็นห่วง ด้วยรู้ว่าเจ้าชายฮาซิมกลัวลมแดดไหน

“อ้อ... ท่านหญิงฟาริดาทรงงอนอยู่หรือ แต่ถูกจับมาตั้งงานแบบนี้ เจ้าชายจะไม่พอใจนางไปด้วยหรือเปล่า” มาลิตคาดเดาอย่างสนุกสนาน “ไม่ว่าจะหาทางช่วยเจ้านายของตัวเองอย่างไรดี”

อัจจาจีเข้าไปเฝ้าองค์อาหมัดกับองค์ราชนมาลิกาทันทีที่อนุญาตให้เข้าเฝ้า เขาออกจะแปลกใจว่าเหตุใดทั้งสองพระองค์จึงเรียกพบเป็นการส่วนตัว ทว่า... ทุกสิ่งก็กระจ่าง เมื่อองค์ราชาแห่งฟากิเริ่มชี้แจงถึงความต้องการของพระองค์ ซึ่งเกี่ยวพันกับความสุขตลอดชีวิตของบุตรสาวสุดที่รัก

“เจ้ามีความเห็นอย่างไรบ้างอัจจาจี จะอนุญาตให้บุตรชายของเจ้ามาเป็นชายาของลูกข้าได้หรือไม่”

“กระหม่อมซาบซึ้งในพระกรุณาธิ์พระเจ้าค่ะ แต่ว่าคงจะต้องขอกลับไปถามบุตรสาวก่อน เพราะสิ่งอย่างไรก็เป็นความสุขทั้งชีวิตของนาง ผู้เป็นพ่อย่อมปรารถนาเห็นลูกสาวมีความสุขในการแต่งงานกับคนดี ๆ อยู่แล้ว”

“อืม... เราเข้าใจท่าน เราเองก็เห็นแล้วว่าลูกสาวท่านดีพร้อมทุกอย่าง จึงคิดที่จะขอมาเป็นสะใภ้ ถ้ายังไม่ท่านก็กลับไปคุยกับนางก่อนเถอะ” องค์ราชนบออย่างอ่อนโยน ทำให้อัจจาจียิ่งซาบซึ้งมากขึ้นที่ทรงเข้าใจถึงความกังวลของเขามที่มีต่อความ

สุขของบุตรสาว

หลังจากได้ทราบถึงพระประสงค์ของทั้งสองพระองค์แล้ว อัศจรรย์ก็ขอตัว กลับตฤหาสน์ของตนเอง เขายังคงกังวลใจถึงความรู้สึกของบุตรสาวทั้งสองคน ไม่รู้ว่าถ้ากลับไปบอกเรื่องที่ได้รับฟังมาวันนี้ พวกเขาจะต่อต้านหรือมีความเห็นอย่างไร กันแน่ โดยเฉพาะฟารีดาบุตรสาวคนโตที่จะได้รับผลกระทบจากเรื่องนี้โดยตรง

ลมทะเลทรายที่แสนอบอ้าวพัดมาปะทะร่างเบา ที่นั่งอยู่ภายในศาลาด้านหน้า ตฤหาสน์ ฟารีดาทำงานใส่ขนมหลากชนิดที่เธอลงมือทำด้วยตนเอง มาให้ชามิน ลอมซิม ชายหนุ่มต๋อยๆ ซิมทีละอย่างไปเรื่อยๆ พลังอ่อนขมไม่ขาดปาก

“เจ้าทำขนมอร่อยขนาดนี้ ข้าต้องอ้วนขึ้นแน่ๆ เลยรู้มัย”

“ฝึกทหารทุกวันจะอ้วนได้อย่างไรกันละ พี่ชามินพูดเกินจริงไปแล้ว” ฟารีดา หัวเราะเสียงใส ทำให้ชายหนุ่มอดยิ้มตามไม่ได้ “ไม่รู้ทำไมเวลาที่ได้เห็นหน้าหวานๆ และน้ำเสียงใสกวีวานของฟารีดา เขาจึงได้เบิกบานนัก

“เจ้าทำขนมมาเหยี่ยวๆ ต้มชากุหลาบก่อนนะ” ชามินรินชาที่สาวใช้ประจำ ตฤหาสน์นำมาให้ ส่งไปให้ฟารีดาที่กำลังนั่งอยู่ด้วยกัน หญิงสาวรับมาจิบเล็กน้อย ก่อนจะรีบวาง เมื่อคุยกันต่อสักพักใหญ่แล้ว

“ข้าต้องกลับแล้วละ มารับกวานเวลาพักผ่อนของเจ้านานๆ ชักจะเกรงใจ”

รอยยิ้มของหญิงสาวหุบลงทันที เมื่อได้ยินว่าเขาจะกลับแล้วแต่ด้วยความที่ไม่เคยปฏิเสธอะไรใคร จึงทำแค่เพียงวางถ้วยชาลง แล้วเดินตามออกมาส่งที่ หน้าบ้านซึ่งมีม้าของชายหนุ่มผูกเอาไว้แล้วนั้น

“แหม...รีบกลับทำไมล่ะละพี่ชามิน พี่ข้ายังไม่อยากให้ท่านไปซักหน่อย” ท่านหญิงฟารีดาที่เดินออกมาจากสวนไหนก็ไม่รู้เอ๋ยแทรกขึ้น ทำให้ผู้ถูกพาดพิง หันไปมึงตาใส่น้องสาว เธอกลัวว่าสาวรับใช้แล้วนั้นจะมาได้ยินเข้า จึงรีบหันซ้ายหันขวามองหาคนอื่นก็พบว่าไม่มีใครก็เบาใจ แล้วเดินเข้าไปสกลน้องสาวมาอยู่เป็นเพื่อนกัน

“อย่าพูดอะไรส่งเดชสิฟารีดา อีกอย่างพี่ชามินก็คงเหนื่อยแล้ว ให้เขากลับ

ไปพักเถอะ" ท่านหญิงฟารีดารีบกระซิบบอกน้องสาวอย่างร้อนใจ เพราะกลัวว่าซามิน อาจจะไม่ค่อยพอใจถ้าได้ยินเช่นนั้น

"ท่านพี่จะกลัวทำไม ที่นี้มีบ้านของเรานะ ถ้าอยากให้เขาอยู่กับออกไปตรงๆ เลย จะมานั่งอวยทุกข์ไม้อัดซักวันมีดคนไหนหัวใจพี่ซามินไปจะรู้สึก" ท่านหญิงฟารีดา ซึ่งเป็นคนเปิดเผยบอกด้วยน้ำเสียงเข้มงวด เธอออกจะหลุดหวัดเสมอที่พี่สาวชอบ ปิดบังความรู้สึกของตัวเองและเขาแต่ช่วยเงินไปเรื่อยแบบนี้

"อย่ายุ่น่าฟารีดา พี่ขอละ...ได้มัย"

"อืม...ช้าไม่ยุ่นก็ได้แต่ถ้าเสียใจ ก็ไม่ต้องมานั่งร้องไห้ให้ข้าพลอยเลยด้วย" น้องสาวบอกยิ้มๆ ก่อนจะหันไปร่ำลาชายหนุ่มที่เดินเข้ามาหาเช่นกัน

"แล้วมาเที่ยวอีกนะละ คนแถวนี้คงดีใจ ถ้าพี่หาเวลาดูมาที่นี่ทุกวัน" ท่านหญิง ฟารีดาบงัดช่วยพี่สาวหวานเล่นให้ไล่เสนาธิการหนุ่มแห่งฟารีทาไม่ได้ เธอเชื่อว่า ถ้าพี่สาวเขาแต่เพียงและทำตัวอ่อนหวานอย่างเดียว จะไปตรอมใจคนรักได้อย่างไร

"อืม" ซามินตอบรับสั้นๆ ก่อนจะหันไปมองฟารีดาที่เดินมาส่งเขาถึงหน้า บ้านเพียงลำพัง เขาอยากรู้เหมือนกันว่าฟารีดาจะยอมบอกความรู้สึกในใจออกมา ตรงๆ แบบที่ฟารีดาพูดบ้างหรือไม่ แต่นั่นก็เป็นเพียงความหวังชั่วครู่ชั่วยาม เพราะ ชายหนุ่มเข้าใจว่าฟารีดามีนิสัยที่แตกต่างจากน้องสาว ซึ่งมีใบหน้าถอดแบบออกมา จากพิมพ์เดียวกันอย่างไร เรื่องที่จะให้บอกความในใจหรือเปิดเผยความรู้สึกออกมา ตรงๆ นั้นลืมไปได้เลย

"พี่ไปก่อนนะฟารีดา แล้วจะหาเวลาดูมาเยี่ยมอีก"

"ขอบคุณค่ะ" ท่านหญิงฟารีดาเอ่ยบอก ก่อนจะหันไปแล้วกำชับอีกที เมื่อ ชายหนุ่มขึ้นไปยังบนหลังม้า "กลับบ้านดีๆ นะคะพี่ซามิน ข้าเป็นห่วง" รอยยิ้มสดใส แต้มบนใบหน้าคลายทันที หลังจากที่ได้ยินหญิงสาวพูดประโยคนั้น แม้จะไม่ใช้คำ บอกรักอ่อนหวานอย่างที่ปรารถนาจะได้ยิน แต่เขาก็พอใจแล้วที่ได้รับ ความห่วงใย จากผู้หญิงที่รัก

ระหว่างที่ท่านหญิงฟารีดากำลังยืนส่งเสนาธิการหนุ่ม อัจจาจก็กลับมทาม

ประตูลังของตฤหาสน์ที่อยู่ใกล้กับทางไปพระราชวังมากกว่า ท่านหญิงฟ้าวิธา รีบเข้าไปต้อนรับทันทีที่เห็นบิตาลกลับมาถึง ซากุหลาบกลิ่นหอมกรุ่นถูกนำไปให้ บิตาลที่ยืนเหม่อมองออกไปทามสวนดอกไม้หน้าบ้าน ที่มีคนสองคนกำลังยืนสนทนากัน

ฟ้าวิธา... ลูกพ่อ เจ้าช่างน่าสงสารจริงๆ' เสนาบดีกลาโหมรู้สึกกังวลแทน บุตรสาวขึ้นมา เมื่อเห็นภพคนทั้งสองใกล้ชิดกันแบบนี้ และคนเป็นพ่อก็ดูออกว่า ทั้งคู่มีสายใยแห่งความผูกพันเกิดขึ้นพักใหญ่แล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่เคยห้ามปรามที่บุตรสาวจะสนิทสนมกับชามิน แต่วันนี้ทั้งสองพระองค์ทรงมีคำบัญชา ซึ่งไม่ต่างจากราชโองการลงมาว่าต้องการตัว ฟ้าวิธาไปเป็นชายาของเจ้าชายสาซิม เขาคงว่ารื่นเริงมากขึ้น เพราะไม่ว่าจะเริ่มต้นคุย กับบุตรสาวอย่างไรดี

'ท่านพ่อคะ... ท่านพ่อ' ท่านหญิงฟ้าวิธาที่ส่งซากุหลาบให้อยู่นานแล้ว รอ ไม่ไหวจนต้องสะกิดเรียก เขม่อมบิตาลด้วยความสงสัย ก่อนจะเอ่ยถามอีกฝ่ายทันที เมื่อสบโอกาส 'ท่านพ่อมีเรื่องในใจหรือคะ หน้าเดริบมาเชียว'

'ไปตามพี่สาวเจ้ามา พ่อมีเรื่องจะคุยด้วย ไปพบกันที่ห้องหนังสือนะ' เสนาบดี กลาโหมบอกเพียงสั้นๆ ก่อนจะตรงไปยังห้องหนังสือโดยไม่ยอมอธิบายอะไรอีก

'วันนี้ท่านพ่อมาแปลกๆ และ ทำทงจะมีเรื่องเรียลจริงจังๆ รีบไปตามท่านพี่ มาดีกว่า' หญิงสาวถอนใจพลาบอกกับตนเองอย่างกระตือรือร้น เธอวิ่งออกไปจาก ตัวตฤหาสน์ เพื่อตามพี่สาวตามคำสั่งทันที แม้กายจะยังอยู่ตรงนี้แต่ใจและความ อยากรู้กลับลอยไปอยู่ที่ห้องหนังสือซะแล้ว

ยี่สิบนาทีถัดมา...

การสนทนาระหว่างบิตาลและบุตรพี่ฝาแฝดต้องหยุดชั่วคราว เพราะท่านหญิง ฟ้าวิธาซึ่งกำลังเจ็บปวดกับเรื่องราวที่ได้รับฟัง ต้องรีบเข้าไปห้ามน้องสาวที่กำลัง จะเปิดศึกกับบิตาลของตัวเอง ท่านหญิงฟ้าวิธาทำทีจะไม่ยอม แต่พอเห็นน้ำตาของ พี่สาวก็พูดอะไรไม่ออก

"หยุดเถอะ... มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอกฟารีธา"

"อย่าบอกนะ ว่าท่านที่จะยอมรับข้อเสนอนี้ๆ นั้น ท่านที่ไม่ได้รักเจ้าชาย ไม่ใช่หรือ จะยอมรับปากง่ายๆ ได้ยังไง" เธอหันไปบ่นกับพี่สาวที่เอาแต่นั่งเศร้าและไม่ยอมได้ตอบอะไรกับคำพูดของบิดาเลย

"ฟารีธาคิดว่า พ่อ..." อัจจาจิมอนุตรสวาทด้วยความเป็นห่วง แวดตาของเขาสื่อความหมายชัดเจนว่าลำบากใจแต่ไหนกับการอภิเษกครั้งนี้

"ท่านพ่อคะ...ที่ฟารีธาไม่ได้รักเจ้าชาย เราจะเอาความสุขของนามไปทิ้งไว้กับเจ้าชายฮาจิมได้ยังไง" ท่านหญิงฟารีธาที่คิดว่ารู้ใจพี่สาวดีรีบบอก แต่อีกฝ่ายกลับตั้งหน้าตั้งตาเอาใจ พลางเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเศร้าๆ

"เราจะปฏิเสธได้ยังไง ในเมื่อคำพูดขององค์อาหมัดไม่ต่างไปจากราชโองการ ถึงแม้จะบอกว่าให้กลับมายุ่งก่อนก็เถอะ พวกเราเป็นข้าราชบริพารในพระองค์ มันยากที่จะขัดพระประสงค์" บิดากล่าวขึ้นมา ทำให้บุตรสาวทั้งสองไม่รู้จะพูดอย่างไรต่อฟารีธาเอาแต่นั่งเหี่ยวเพราะความเสียใจ ส่วนฟารีธาก็ได้แต่อึดอัดที่ช่วยพี่สาวตัวเองไม่ได้

"ท่านที่รับบอกท่านพ่อไปสิ...อย่าเอาแต่เหี่ยวแบบนี้" ท่านหญิงฟารีธาเห็นพี่สาวนี้ไปจึงรีบเขย่าตัวอีกฝ่าย เธอไม่อยากให้ฟารีธายอมแพ้อะไรง่ายๆ แบบนี้เลย เพราะถ้าเป็นเธอคงไม่มีทนายยอมแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักแน่ๆ ต่อให้ต้องขัดราชโองการก็ตาม

"ท่านพ่อคะ ข้าไม่มีอะไรจะพูดอีกแล้ว ขอกลับไปพักผ่อน" ท่านหญิงฟารีธาตัดบทขึ้นมาคือๆ แล้วเดินออกไปจากห้องเหมือนคนวิวิธญาณ ส่วนผู้เป็นน้องหันไปมองบิดาด้วยสายตาเดียงซุ่ม นึกน้อยใจแทนพี่สาวที่บิดาไม่เข้าใจ และเมื่อวิ่งไปที่ห้องนอนของพี่สาวก็พบว่าอีกฝ่ายเก็บตัวเหี่ยวไม่ยอมให้ใครเข้าไปดูด้วยเสียแล้ว ฟารีธาจึงเดินไปห้องของตัวเองซึ่งอยู่ข้างๆ พลางนึกเสียดายที่สาวขึ้นมาจับใจ

ท่านที่นำสงสารเหลือเกิน ทำไมเจ้าชายบ้านนี้ต้องมาเลือกพี่ฟารีธาด้วยนะ

บทที่ 2

ตัวอย่าง

ดวงตะวันทอแสงอบอุ่น ปุยเมฆขาวลอยส่องกลางผืนฟ้าสีครามสดใส ภายใต้อสายตาของท่อนหญิงฟ้าวีลามีเพียงผืนทรายสีทอง และเนินทรายที่เกิดขึ้น ด้วยการสรรสร้างของสายลมแห่งทะเลทราย ทว่าใจดวงหนึ่งกลับร้อนรนยิ่งกว่า แสงแดดที่กำลังแผดร้อนขึ้นเรื่อยๆ

หัวใจของหญิงสาวเต็มไปด้วยความกังวล ขณะที่รถม้าค่อยๆ ผ่านไปตาม ทามและใกล้จุดนัดพบไปทุกที เพราะไม่ว่าจะบอกข่าวร้ายกับชามีนอย่างไรดี ทว่า ความคิดหั่นหมักก็ต้องจบลงเมื่อรถม้าหยุดสนิท และตามมาด้วยเสียงหนึ่งที่อยู่ขึ้น ท่ามกลางความเงียบมันรอบด้าน

“พี่ชามีน...” เสียงหวานระเผลวเรียกขานเขาอย่างไม่เต็มเสียงนัก เมื่อเห็น หน้าของชายหนุ่ม

"ทำไมเราต้องนัดกันไกลขนาดนี้ด้วยฟ้าริตา มีอะไรหรือเปล่า" ซามินเอ่ยถามอย่างแปลกใจ อีกฝ่ายยิ้มหม่นแล้วรีบลงมาจากรถม้า เธอเลือกที่จะเดินออกมาขึ้นห้างๆ รถม้า ซึ่งมีคนรับใช้สองคนติดตามมาด้วย พอเห็นว่าไกลมากพอที่จะคุยเรื่องส่วนตัวได้จึงเริ่มต้นการสนทนา

"ข้าก็แค่อยากเจอหน้าพี่นี่ละ"

"เมื่อวานพี่เพิ่งไปหานี้" เสนาธิการหนุ่มสูบแก้วมโหฬารจ้องวงหน้ารูปไข่อย่างค้นหา "ตาเจ้าตูแถม ๆ นะ แอบร้องไห้เพราะคิดถึงพี่หรือ"

"พี่ซามิน..." เป็นครั้งแรกที่ท่าหญิงฟ้าริตาโผล่เข้าไปกอดเขา พลางเอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงสั้น ๆ คล้ายกับคนจะร้องไห้

"เป็นอะไรไป หิมมี..." ซามินตกใจเล็กน้อย พลางรัดร้อมบงเข้ามาในอ้อมแขน มือหนาสูบเรือนผมนุ่มอย่างปลอบโยน

"ขออยู่แบบนี้สักพักนะคะ" เธอบอก โบกหน้ามธุรสบังกับปากวัน น้ำตาที่พยายามเก็บไว้ไหลลงมาอย่างช้าๆ ซามินใจสั้นเมื่อได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นจากร่างบางที่กอดเขาอยู่ สัมผัสอบอุ่นกอดปลอบขวัญ พร้อมกับฟังเรื่องราวที่อีกฝ่ายเล่า แม้จะจับใจความได้เพียงบางส่วน แต่เลือดในกายก็เป็นเฉียบราวถูกโยนลงในหุบเขาน้ำแข็ง ผิดกับหญิงสาวที่รู้สึกอบอุ่นนักยามอยู่ในอ้อมกอดนี้ ต่างจากความรู้สึกเจ็บช้ำที่ต้องแบกรับมาเพื่อเล่าฟังเมื่อวานนี้ หัวใจดวงน้อยที่รักเพียงชายที่โอบกอดเธออยู่ยิ้มบอบช้ำและเสียน้ำตาคว่าเก่า เมื่อได้รับการทะนุถนอม

...น้ำเสียดายที่ความรักอันสวยงาม มีอาจหวนคืนดังเดิม...

"พี่ซามินคะ...ทำไมต้องมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเราด้วย"

"ฟ้าริตา..." ชายหนุ่มยิ้มทุกขี้ใจเมื่อเห็นคนรักมีน้ำตา เขาจูบชั้นน้ำตาให้อย่างนุ่มนวล ก่อนจะสูบไล่แก้มนุ่มไปมา "พี่ไม่รู้ว่าจะปลอบใจเจ้ายังไงดี...ขอโทษนะ แต่พี่เชื่อว่าเจ้าชายคงยินดีรับเจ้าเป็นชายาแน่ๆ" ซามินบอกทั้งที่หัวใจของเขาก็ยังเจ็บ ความปรารถนาแสนเข้ามาอย่างรวดเร็วจนเขาไม่อาจตั้งรับได้ แต่สิ่งใดที่องค์อาหมีดตัดสติใจไปแล้วมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ง่ายๆ ไม่ว่าจะต้องการหรือไม่ผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองย่อมต้องปฏิบัติตามทั้งสิ้น